

РЕШЕНИЕ

№ 7087

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Влагова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **6272** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Влагова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1
от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба СДВР - ОПП, чрез процесуалния си
представител юрк. Ч. срещу съдебно решение от 26.03.2012г. по нахд № 13041/2011г.,
постановено от СРС, НК, 122 състав, с което се отменя изцяло наказателно
постановление № 29346 от 05.04.2011г. на Началник АНД отдел „Пътна полиция” към
СДВР, с която са наложени административни наказания глоба в размер 20 лв. на
основание чл. 183 ал. 2 т. 11 от ЗДвП за извършено нарушение на 40 ал. 2 от ЗДвП и
глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец
на основание чл. 175 ал. 1 т. 5 от ЗДвП за нарушение на 123 ал. 1 т. 3 б. „в” от ЗДвП на
К. П. Т..

В жалбата си жалбоподателят твърди, че неправилно СРС е приел, че по делото не е
доказано по безспорен начин вмененото на наказаното лице нарушение. Твърди и че
при постановяване на решението са допуснати съществени нарушения на
съдопроизводствените правила, а именно съставът на СРС не е изпълнил
задължението си да събере всички относими доказателства и да изясни обективната
истина. Исква оспореното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с
което се потвърждава НП.

Ответникът по касация К. П. Т., редовно призован, явява се лично и изразява

становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на решението на СРС. Представителят на СГП прокурор Костов изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно. След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че тъй като с решение № 1 от 2012г. на КС на РБ е обявена за противоконституционна нормата на чл. 189 ал. 13 от ЗДвП, подлежат на оспорване и НП, с които е наложена глоба в размер под 50 лв. В тази връзка СРС се е произнесъл по цялото оспорено НП включително и по наложената санкция глоба в размер на 20 лв. Приел е, че по делото не е доказано безспорно вмененото на наказаното лице нарушение, тъй като съществува установено противоречие между установеното в АУАН и изложено от актосъставителя, който не е свидетел и не е бил участник в установяване на нарушенията и показанията на другия участник в ПТП свидетеля Д.. Приел е освен това, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като АУАН е съставен по докладна записка на свидетеля В., който е участник в автопатрула извикан да установи ПТП, а актосъставителя не е нито свидетел, нито лице, участвало в установяването на нарушенията. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички относими към спора доказателства – писмени и гласни – разпитал на свидетелите Н. – актосъставител, В. – младши автоконтрольор, установил нарушенията и съставил докладната записка, по която е съставен АУАН и Д. – другият участник в ПТП.

Настоящият състав намира така постановеното решение за незаконосъобразно в една част и законосъобразно като краен резултат в другата му част, поради следващите съображения.

На първо място незаконосъобразно СРС е приел, че при съставяне на АУАН и НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, а именно на чл. 40 на ЗАНН, както и че нарушенията не са доказани по безспорен начин. Видно от съдържанието на АУАН той е съставен по докладна записка на АП № 225/11, която докладна записка също е представена по делото. Тя е представена от К. В., който е един от автопатрула и който е извършил проверката. В докладната подробно е описано какво се е случило и констатациите, които впоследствие са възпроизведени в АУАН. Отделно от това актосъставителят, който е разпитан в съдебно заявяване е посочил, че потвърждава написаното в акта. Констатациите в АУАН и описаното в докладната записка освен това се потвърждават от писмените обяснения дадени от наказаното лице К. Т. в декларация от 08.03.2011г., както и от изявленията му в жалбата. От посочените писмени доказателства се установява безспорно, че на 31.01.2011г. К. Т. е управлявал личния си автомобил „Форд ескорт” и на паркинга пред магазин Б. на [улица]при управление на автомобила на заден ход е закачил задната броня на автомобила управляван от св. Д., както и че е напуснал мястото. Законосъобразно при съставянето на АУАН същият не е подписан от св. Д., който е участник в произшествието и съответно е заинтересована страна. Специалната норма на чл. 189 ал. 2 от ЗДвП предвижда, че АУАН имат формална доказателствена сила и поради това, че нито в развитото административно наказателно производство,

ните в развитото съдебно производство, са оборени констатациите направени в АУАН, като същите са потвърдени и от събраните по делото гласни доказателства, а именно разпита на свидетелите, настоящият състав намира, че вменените на наказаното лице нарушения са доказани по безспорен начин, включително и от неговите признания, които следва да се ценят наравно с всички останали събрани доказателства, още повече, че установяват обстоятелства, които са във вреда на самото лице.

На второ място обаче настоящият състав намира, че при съставяне на АУАН и НП по отношение на вмененото на наказаното лице нарушение по чл. 123 ал. 1 т. 3 буква „в” от ЗДвП е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, а именно и в АУАН и в НП има несъответствие между словесното описание на напушението и посочената като нарушена норма. В АУАН и в НП е посочено, че наказаното лице е напуснал мястото на ПТП без да уведоми за това органите на МВР. Такова задължение съществува, но то е посочено в нормата на чл. 123 ал. 1 т. 3 буква „б” от ЗДвП, а буква „в” от посочената разпоредба се отнася за задължението на участник в ПТП „да вземе мерки за безопасността на движението и да окаже помощ на пострадалите, ако това не представлява опасност за него”. В конкретния случай не е била налице опасност за движението, тъй като автомобилите са били на паркинг и няма пострадали, както и въобще не е вменявано или установявано извършването на такова нарушение от наказаното лице. Във връзка с изложеното констатираното разминаване между словесното описание на вмененото нарушение и посочената като нарушена норма представлява съществено такова, тъй като се е отразило на правото на защита на наказаното лице и на възможността му да разбере вмененото му нарушение.

Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение по чл. 40 ал. 2 от ЗДвП, за което законосъобразно е наложена санкцията по чл. 183 ал. 2 т. 11 от ЗДвП и НП в тази част следва да бъде потвърдено, а решението на СРС – отменено. По отношение на установеното нарушение на чл. 123 ал. 1 т. 3 буква „в” и наложеното наказание по чл. 175 ал. 1 т. 5 настоящият състав намира, че НП е незаконосъобразно, поради допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и като такова следва да бъде отменено, както и законосъобразно е преценил СРС.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 26.03.2012г. по нахд № 13041/2011г., постановено от СРС, НК, 122 състав, в частта, с която е отменено наказателно постановление № 29346 от 05.04.2011г. на Началник АНД отдел „Пътна полиция” към СДВР, в частта, с която е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец на основание чл. 175 ал. 1 т. 5 от ЗДвП за нарушение на 123 ал. 1 т. 3 б. „в” от ЗДвП на К. П. Т..

ОТМЕНЯ съдебно решение от 26.03.2012г. по нахд № 13041/2011г., постановено от СРС, НК, 122 състав, в частта, с която е отменено наказателно постановление № 29346 от 05.04.2011г. на Началник АНД отдел „Пътна полиция” към СДВР, в частта, с която е наложено административно наказание глоба в размер 20 лв. на основание чл. 183 ал. 2 т. 11 от ЗДвП за извършено нарушение на 40 ал. 2 от ЗДвП на К. П. Т. и

вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 29346 от 05.04.2011г. на Началник АНД отдел „Пътна полиция” към СДВР, в частта, с която е наложено административно наказание глоба в размер 20 лв. на основание чл. 183 ал. 2 т. 11 от ЗДвП за извършено нарушение на 40 ал. 2 от ЗДвП на К. П. Т..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ С. В.

Не съм съгласна с позицията на мнозинството от състава, че оспореното решение в частта, с която е потвърдено НП в частта, с която е наложена глоба в размер на 20 лв. следва да бъде оставено в сила, по следващите съображения.

Намирам, че в случая не може да намери приложение решение № 1 от 01.03.2012г. на КС по конституционно дело № 10 от 2011г. (ДВ бр. 20 от 09.03.2012г.) влезнало в сила на 13.03.2012г., с което е обявена за противоконституционна нормата на чл. 189 ал. 13 от ЗДвП. Това е така, тъй като според разпоредбата на чл. 151, ал. 2 от Конституцията обявеният за противоконституционен закон, в случая норма, не се прилага от деня на влизането в сила на решението на конституционния съд. С решението на Конституционния съд се обезсилва действието на закона, обявен за противоконституционен заанапред (така е Решение № 22 от 31.10.1995г. по к.д. № 25 от 1995г.). В конкретния случай оспореното пред СРС НП е постановено на 05.04.2011г. и е влезнало в сила в частта му, с която е наложена глоба в размер на 20 лв. на същата дата като необжалваемо в тази си част на основание чл. 64 ал. 1 буква „а” от ЗАНН. Да се приложи по отношение на това НП решение № 1 на КС по к.д. № 10 от 2011г. би означавало да се придаде обратно действие на решението на КС, което е недопустимо. Да се приложи по отношение на оспореното НП Конституционно решение № 1 от 01.03.2010г. би означавало да се наруши и Конституционно решение № 22 от 31.10.1995г., според което „Когато Конституционният съд обяви за противоконституционен закон, с който се отменя или изменя действащ закон, последният възстановява действието си в редакцията преди отмяната или изменението от влизане в сила на решението на съда”. Възстановената редакция на обявения за противоконституционен закон обаче следва да се прилага само по отношение на висящи производства и невлезнали в сила НП, но не и по отношение на НП, които са влезнали в сила.

Това е така, и тъй като съобразно разпоредбата на чл. 24 ал. 1 т. 6 пред. 3 от НПК не се образува наказателно производство, а образуването се прекратява, когато по спрямо същото лице за същото нарушение има влезнало в сила наказателно постановление, както е в конкретния случай. Да се приеме обратното би означавало да се допусне преразглеждане на влезнали в сила НП, което е недопустимо във връзка с правната сигурност и правния ред.

В тази връзка е необходимо да бъде отбелязано, че последващо задължение за парламента, произтичащо от чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд (ЗКС), е

да бъдат уредени правните последици, възникнали от прилагането на противоконституционния закон до влизане в сила на решението на съда. Т.е. за жалбоподателя при такова последващо уреждане на отношенията, възникнали от прилагането на противоконституционната разпоредба до влизане в сила на решението на КС, би възникнала възможността за възобновяване на административно – наказателното производство.

На последно място за пълнота на изложението, в конкретния случай е неприложима и разпоредбата и на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН относно приложението на по-благоприятния закон. Това е така, тъй като посочената разпоредба предвижда прилагане на по – благоприятен закон само в случаите, когато такъв последва до влизане в сила на наказателното постановление, а в конкретния случай наказателното постановление в частта, с която е наложена глоба в размер на 20 лв., е влезнало в сила много преди постановяването на решението на КС, а именно на 05.04.2011г.

Във връзка с гореизложеното настоящият съдия счита, че оспореното решение на СРС в частта, с която е отменено НП в частта, с която е наложена глоба в размер на 20 лв., следва да бъде обезсилено, като постановено по недопустима жалба.

СЪДИЯ: